

Олександр Бабінський

МАІЯ

Темпора, 2024

— Пиши правду. Тобі все одно ніхто не повірить.

— Дякую, я так і зробив.

Замість передмови

В Індії є давня легенда про великого Браму. Він був абсолютно самотнім, бо крім нього не існувало більше нікого й нічого, від слова «взагалі». І саме тому Брама постійно нудився, не знаючи, як себе розважити.

Одного разу йому закортіло погратися бо-дай у якусь гру, однак проблема залишалася тією ж – він був сам. Тоді Брама задля розваги створив собі прекрасну компаньйонку, хитру богиню, і назвав її Майєю. Коли вона постала перед ним, він розказав про сенс її створення та існування, і Майя йому відповіла:

– Добре. Ми з тобою зіграємо в одну дуже захопливу гру. Тільки ти без зайвих запитань мусиш робити все, що я тобі скажу.

Брама пристав на її умови й відповідно до вказівок Майї створив Всесвіт. Він наповнив його зорями, планетами, місяцями-супутниками, кометами та метеорами... І серед усієї цієї краси була також і Земля. Глянувши на неї, Брама вдихнув у цю планету життя: атмосферу, океани, тварин.

– Створений тобою світ прекрасний, – зачудовано роздивляючись роботу Брама, сказала Майя. – Однак цього замало. Я хочу, щоб ти створив дивовижних істот, і хай вони будуть настільки розумними, що зможуть гідно оцінити красу твоєї творчості.

Так на прохання Майї Брама створив людей. А коли справу було завершено, він спитав:

— То коли вже почнеться ота твоя захоплива гра?

— А от зараз і почнеться, — відповіла вона і схопила Браму.

Майя посікла його на сотні, тисячі, десятки тисяч шматочків, а потім ще й на мільйони часточок. Кожну з них поклала у створених Брамою людей.

— Отже, наша гра почалася, — сказала Майя. — Я намагатимуся примусити тебе забути, хто ти, а ти, своєю чергою, спробуй себе згадати.

Потім вона створила Великий Сон, глибоке марево, у якому приспала Браму.

* * *

Як раптом уві сні
Почуєш голос мій,
Земля втече з-під ніг,
Закручу тобі світ.

Христина Соловій

Частина перша

ЖАМЕВЮ

1

...Прийде твоя...

...Слова зі свого сьогоднішнього сну Оен знову згадав приблизно на другій годині театру абсурду, що відбувався довкола.

Стрілки подарованого батьком на минулий день народження «Філіпп Патек» ще навіть не наближалися до дев'ятої вечора, а йому вже хотілося нажлуктитися виставленим на вечірці для гостей безкоштовним вином, заповідувати випите зверху яким-небудь злісним і дешевим бурбоном до стану «буе» й опинитися в обіймах мертвотно-п'яної коми, що позбавила б спогадів про сьогоднішній практично віщий сон і всі наступні події та відключила бодай на кілька годин.

Однак не все було так просто.

— ...тобі ж усього не треба,
Тільки миттю, щоб був я.
Тільки миттю, щоб був я...

— Гей, Капітане! — вигукнув хтось поруч. — Ти в нормі?

Оена називали «Капітаном» ось уже другий рік. Фактично відтоді, як він узявся продюсувати нецікавий широкому загалу і тому

відверто непотрібний тоді інді-гурт «Корабель Навохудоносора». Хлопці, з якими він познайомився на одному з безлічі літніх майданчиків для вуличних музикантів, виявилися доволі амбітними й дуже навіть претензійними. Багато хто вважав, ніби саме це й заважало їм розкрутитися повною мірою, і тому вони мушили задовольнятися максимум підвальними сценами андеграундних рок-клубів, які по-хорошому мали б спочити в бозі ще наприкінці двотисячних. Але Оена вони все-таки зацікавили. Зрештою в нього був добрий нюх на справді вартіх уваги, по суті, цінних людей і потенційних зірок, які могли стати лідерами музичних чартів, хоча в цій справі багато чого залежало й від самих підлеглих.

Виринувши з глибин важких роздумів, він уважно поглянув на того, хто до нього звертався. То був один із сесійних музикантів, він брав участь у записі альбому, який гурт сьогодні презентував публіці в цьому закладі. Його імені Оен чомусь не згадав.

— Живий, — відповів коротко, не бажаючи продовжувати розмову.

— Слухай, Капітане, — не відставав той і сів поруч, мало не вихлюпнувши вино з келиха на модно подерті на колінах чорні джинси Оуена, — я справді не доганяю... От скажи чесно, ти справді вважаєш, що писати кавер на Христину Соловій було такою необхідністю? Це ж... Я не знаю...

В Оена склалося враження, що вимушений співбесідник навмисне не договорив до кінця, аби його не образити.

«Поважає, собака», — подумав він, але відповів:

— Ну, по-перше, це хороша пісня. І доволі лірична. А по-друге, глянь навколо, що ти бачиш? Скажи...

Він обвів рукою залу клубу, показуючи добряче сп'янілому музиканту все, що відбувалося довкола. Зала була забита молоддю по самі двері вбиралень. Рок-н-рольники, хіпстери, схожі на зірок із дев'яностих модники... Пісні перейменованого ним гурту, який після підписання контракту став називатися менш претензійно — просто «Кораблі», — так чи інак потужно вмикали всіх, позаяк кожен слухач обов'язково знаходив у оновленій творчості колективу щось своє. Ось і зараз, почувши переспів відомого хіта, що ввійшов до дебютної платівки «Кораблів» як бонус-трек, кілька дівчат почали запалювати танцями, а до них швидко долучилися інші. Зрештою хвиля накрила практично всю публіку, бо складно встояти на місці, коли ти: а) п'яний мов чіп на вечірці, де всі свої; б) коли раптом чуєш знайомий хіт, байдуже який.

— Відчуваєш кайф атмосфери? — Оен подивився співбесіднику в очі. — Глянь, як їх усіх тут плющить.

І він мав рацію. Натовп ладен був знову і знову коливатися в ейфорії, що охопила всіх без винятку.

Музикант не міг не погодитися. Але поступитися своїм теж не міг, адже нелюбов до переспіву чужих, а надто попсових, на його думку, пісень, усе-таки лежала за межами міркувань про творчість і її процеси загалом. Тому, нічого путнього зрештою не сказавши, він скривив мармизу у вищирі «хрін з тобою, золота рибко» і пішов по нову порцію вина,

яким заклад пригощав за рахунок долучених Оеном до свята спонсорів.

Оен теж нічого не докинув, і щойно незадоволений елемент сховався серед танцюючих, знову пірнув у важкі роздуми.

Приблизно за пів року він перетворив команду на поп-рок гурт «Кораблі». Хлопці надто вагалися щодо таких кардинальних змін, тому пояснювати позитивні аспекти метаморфоз довелося майже на пальцях. У цей час двоє учасників пішли з гурту, хоча разом із фронтменом були мало не його кісткою. Оен сказав, що колектив відтепер має орієнтуватися на певну цільову аудиторію й робити все для того, щоб її завоювати. Через кілька місяців оновлений склад «Кораблів» записав свій перший сингл. Їхня «Пісня любові» не злетіла в радіочартах, але стала впізнаваною, а більшого й не треба було. Ще за пів року вийшов їхній мініальбом із новим, акустичним аранжуванням кількох старих пісень «для дівчат», де крізь тексти червоною стрічкою вилися «кохання», «обійми», «поцілунки». І ось наразі команда святкувала презентацію повноцінного альбому «Торкатися серцем», виходу якого чекала мало не вся прогресивна й романтично налаштована тусовка. Далі за планом гурт мав їхати в тур по великих містах, де на них уже чекали кілька аншлагов.

Зрештою, це був цілковитий успіх. Одначе зараз він гаснув, якщо згадати, що сьогодні Капітан отримав від своєї дівчини відкоша.

— І порвалась червона ниточка,
З нею наша історія...

Їхні стосунки складно було назвати добрими. Більшість часу Оен проводив якщо не на роботі в офісі батькової піар-компанії, то у студії з «Кораблями», бажаючи контролювати всі процеси розвитку колективу особисто. Тож годин для власної романтики залишалося обмаль. Вони з Відою перейшли, по суті, лише на інтим, періодично розбавляючи його відвідинами яких-небудь більш-менш затишних локацій, а в усьому іншому були парою в месенджері. Дівчину це дістало, і саме сьогодні, коли він мав забрати її з дому й поїхати разом на презентацію, у неї сталося чергове, як Оен гадав, потьмарення. Але він помилився. Цього разу вона вирішила все остаточно: їм як парі кінець. Баста. Без шансів на реабілітацію стосунків, яких, щиро кажучи, до цього було безліч. Дівчині все набридло, і Оен добре це розумів, та кинути все ж не міг, адже таким чином прокладав стежку до світлого майбуття. Віда тим часом про нього не надто замислювалася й комфортно жила в моменті «тут і тепер», прагнучи розділити його з коханим. У цьому сенсі вони виявилися ягідками з різних полів, тож вона й ошелешила його рішенням. Рубонула так рубонула, жорстко, під дих.

— Оу, Капітане... Ти як, чуваче?

До нього зненацька підійшов колишній учасник гурту і простягнув свій чималий келих для «Будьмо!»

— Ну і прутню ви записали, мужик, це триндець якийсь...

— То чому ти тут? — спитав Оен, намагаючись перекричати навколишній галас. — Це ж явно не твій формат розваг... І музики теж.

— Просто цікаво, — сказав той, вилив у себе останній ковток червоного і злегка прокашлявся. — От цікаво стало, як можна взяти крутяцький гурт із філософським напрямом у текстах і перекроїти його на рафіновану попсу на рівні плінтуса... Точніше цікаво, що вийде теперечки...

— Ти сумуєш за старими часами?

Оен розумів, куди бідака хилить, але природно тримав себе в руках. Голова все одно переповнювалася іншим.

— Трясця! Та в нас була поезія про діагноз оцьому всьому, — хлопака обвів рукою навколо. — Ми говорили про реальність, про відчуження людей і надпотужну споживацьку прірву, а ти все похерив, чувак...

— А ти досі з мамою живеш? — Оен зненацька перевів розмову в геть неочікуване для колишнього гітариста русло. — У тій однокімнатній квартирці на Лівому березі? І коли до неї приїздить її любасик, то ти так само шукаєш, де вписатися, або нарізаєш кола довкруг, доки ті двоє не натішаються? Нічого не змінилося, так?

— Обережніше зі словами, чувак, — було видно, що сказане зачепило хлопця не на жарт, — бо я зараз...

— Тихо-тихо, — Оен підняв долоні, — я не хотів тебе образити, вибач. Просто кажу про те, що іноді людина має нарешті взяти на себе відповідальність за своє життя і принаймні спробувати його покращити. — Він кивнув у бік сцени, звідки фронтмен «Кораблів» якраз звертався до публіки. — От хлопці і стараються. А чому ти не хочеш старатися, я не знаю. Ти був нам потрібен, Арні. Серйозно. Але ти

пішов. Та незамінних людей не буває, ти знаєш. На твоє місце знайшли іншого, власне, як і на місце твого партнера, який теж утік... Тепер гурт має можливість репетирувати у студії, а не в гаражі Давидового батька. До того ж після виходу платівки у хлопців з'явився фіксований гонорар, що дозволяє бути більш-менш вільними фінансово. І це, звісно, тільки початок.

— Це запродаństwo комерції!

— О'кей, називай це як хочеш, але знай, що Давид, — він знову кивнув у бік фронтмена, — відтепер має можливість жити зі своєю дівчиною. А от коли ти, поет-урбаніст, поїдеш від мамці, невідомо. Тому не засуджуй пацанів, Арні, краще обмізкуй, що маєш зі своїх ідей та поглядів.

Оен уважно подивився хлопцеві в очі і прочитав там відверту зневагу. Та йому насправді було по цимбалах, бо він у своїх думках був щирим, а це для нього залишалося головним за будь-яких обставин.

Це, до речі, було однією з причин, чому він одразу ж зрозумів, що вже не западатиме на тепер уже колишню дівчину. Оен зрештою йшов своєю дорогою, хоча від розриву стосунків усередині палало вогнем. Складалося враження, наче на його нутрошах хтось злий випалював паяльником якесь довжелезне прокляття.

Оен допив вино й поставив келих на стілик. Він подивився в натовп і пошукав у ньому Арні. Той стояв біля шинквасу і про щось гаряче сперечався з незнайомим чоловіком. Здавалося, ніби він десь його бачив, можливо, то

був один із додаткових спонсорів заходу. Арні був добряче заряджений порцією алкоголю, і все скидалося на те, що за ним уже потрібно пильнувати. Під дією зеленого змія той ставав надто нестерпним, тож хтось усе-таки міг не втриматися й заїхати йому межі очі.

Оен зітхнув і знову уважно подивився на хлопця в камуфляжних бермудах і колись темній, а зараз вигорілій футболці з написом «Choose your destiny Neo». Найцікавіше, що він добряче розумів хлопця, тому, власне, і вважав навколишнє театром абсурду. Але говорити комусь про це було б смертним гріхом, отож Оен захищав позиції «Кораблів» як міг, хоча сам ніколи не придбав би таку срань, як їхній повноцінний альбом. Однак ці гроші йому все-таки не смерділи, тому він робив своє, паралельно думаючи тепер про порожнечу в особистому житті, що зростала чи не в геометричній прогресії. Постійно.

Вони познайомилися з дівчиною на одній із численних барахолок Варшави. Вона шукала там антикваріат для оздоблення власного житла, яке називала «блошиною печерою», а він, як любитель класичного хард-року, постійно навідувався на такі ринки в пошуках раритетних вінілових платівок давніх і не дуже гуртів. Саме біля безлічі коробок із музикою вони й зустрілися. Він зацікавився першими накладами збірок кращих хітів «Ганз енд Роузез» і «Бон Джові», а вона викопала поруч із ним «Богемну рапсодію» «Квін». Оен звернув на неї увагу, спитав про щось несуттєве, а пів години по тому вони пили каву в одній із маленьких кав'ярень неподалік. Напій виявив-

ся гидотним, але їм було все одно, адже сенс насправді полягав не в каві, а у щирому зачудуванні очима одне одного.

Він вдивлявся у прекрасну блакить її океанів і, ніби герой другосортного роману для жінок, традиційно потопав у них, геть не думаючи рятуватися. Дівчина натомість насолоджувалася його очима, що нагадували їй якесь каміння, чи то яшму, чи то авантюрин, так само занурювалася в них і не хотіла повертатися назад. Перше побачення відбулося вже за два дні, а далі більше. Все розгорталося доволі стрімко, проте згодом стався гурт і його перспектива, тому в їхніх стосунках замість розвитку запанувала певна стабільність, а тоді повільне, проте неспинне падіння донизу, тобто до нуля. І ось вони його сягнули.

Не бажаючи ятрити рану, що й без того кровила спогадами, Оен не знайшов нічого кращого, як піднятися з дивана і пройтися залою, де гарцювала молодь. Арні він уже не бачив, та й не до нього йому було. Хай про того попіклується охорона закладу, їм за це неопогано платять. Зробивши коло, Оен підійшов до сцени. Звідти якраз лунали слова «Пісні любові», а кілька дівчат уже танцювали на сцені поруч із фронтменом.

Вечірка вдалася на сто відсотків. Щасливий Оен пішов до бару по ще один чималий келих білого сухого вина.

Додому він повертався геть розбитим. Добре, що таксист йому попався не з говірких, отож Оен насолодився можливістю помовчати й зануритися очима в неонове світло міста. Воно вже відкривало обійми теплому сонячному ранку.

Удома навіть не роздягався. Просто на-
чепив потертий шкіряний піджак на один із
гачків шафи «Ікея» в коридорі, а на столику
у вітальні залишив годинник і гаманець. Далі
сьорбнув трохи води з початої пляшки в холо-
дильнику й поплентався до спальні, де одразу
впав на ліжко.

Морфей захопив його миттєво. Оен не-
зчувся, як заснув, і...

...Ще один ранок видався напрочуд сонячним і теплим. Легкий вітерець коливав фіранки.

Оен укотре прокинувся вдосвіта і втупився очима у стелю. Сон, у якому бачив себе продюсером рок-гурту, де зненацька втратив кохану й де йому повідомили нібито щось дуже для нього важливе, швидко розвіявся. Це сталося буквально за мить. Усе, що він запам'ятав, це кілька сцен-плям і малозрозумілі слова про долю. Конкретніших даних мозок, що остаточно прокинувся, ще не видавав.

Оен повернувся обличчям до Віди й побачив, що вона спить. Воно й не дивно, бо прокидатися зрання було цілковито його привілеєм, а от дівчина любила поспати, а потім ще поніжитися в ліжку доти, доки часу взагалі не залишалося і треба було бджілкою летіти на роботу, до кав'ярні. Чесно кажучи, за таких умов у неї часто не було часу навіть почистити зуби чи навести бодай якийсь лад на голові. Саме тому вона обожнювала й фактично молилася на популярний серед голлівудських зірок — як вона сама це називала — «безхатко-стайл», що дозволяв не морочитися як із повсякденними лахами, так і з гривною русявого волосся. Але Віда, попри таку іноді відверто нехлюйську звичку, все одно залишалася організованою й цілеспрямованою, просто на свій лад. Снідала вона переважно свіжим круаса-

ном по дорозі на роботу. Поки їхала в метро, пила першу ранкову каву. Ще одна зубна щітка з тюбиком пасти зберігалася в її спеціальному наплічнику в кімнаті відпочинку для персоналу закладу. У тому ж таки рюкзаку, який вона називала «Любим другом», був запасний комплект засобів жіночої гігієни, товстелезний светр оверсайз, парасоля, стара потерта кепка на випадок «Дня немитого волосся» і ще старша подерта косметичка, придбана нею кілька років тому на одному з чималих блошиних ринків Берліна.

Оен був повною її протилежністю – і ніхто з їхніх друзів не розумів, як вони взагалі стали парою. Хоча тут варто зауважити, що більшість із них погоджувалися з тим, що разом ці двоє мають збіса крутий вигляд, так, наче створені одне для одного.

На відміну від коханої він був значно організованішим у класичному сенсі цього слова. Так, назвати його педантом чи кар'єристом було складно, але він усе-таки любив порядок, як зовнішній, так і діловий, що й допомагало будувати кар'єру в «Сохо» – одному з найбільших видавництв країни. Віда ж із цим не парилася й ніколи не приховувала свого вітряного настрою.

– Куди подує, туди й полечу, – казала вона.

Проте одного разу він зрештою її спіймав, спіймав вітер у полі, чи так йому принаймні здавалося. Однак до веселки у стосунках, яка бачилася друзям, їм було не так близько.

Намагаючись не розбудити кохану, яка вже перебралася на його половину ліжка, Оен обережно виліз з-під простирадла й повільно,

щоб не скрипіти паркетом старої квартири, перебрався до кухні. Сьогодні був вихідний, причому в обох, тож дівчина нікуди не поспішатиме — і вони нарешті матимуть удосталь часу на нормальний сніданок.

Він дістав із холодильника трохи овочів, нарізав салат, а потім поставив на плиту джез-ву з кавою. Додавши до мелених ефіопських зерен трохи цукру, кориці, кардамону й кілька горошин чорного перцю, подумав, що, здається, вперше цього місяця готує дівчині ранковий напій. Його це дещо гнітило: не так він уявляв їхнє життя разом, ох не так.

Взагалі останнім часом між ними все було не настільки добре, як хотілося. Вони вступили в якийсь новий етап стосунків, чи то пак, навпаки, не вступили в нього вчасно, і ось тепер, за його відчуттями, все летіло шкереберть. І незважаючи на те, що обом було про що поговорити, незважаючи на те, що кохалися обоє з пристрасстю, мов уперше, незважаючи на те, що коли були разом, то всюди або обіймалися, або трималися за руки, все одно щось між ними відбувалося не так, як належить. Але що саме, він не розумів.

Спершу це відчула Віда. І почала потроху віддалятися. Він помітив це, попервах не знаючи, що відбувається, і намагався поговорити з нею. Однак не почувши нічого, що могло його задовольнити, Оен усе дужче злився, тримаючи агресію в собі. З часом відстань між ними лише збільшувалася, хоча, як не дивно, це аж ніяк не впливало ні на, приміром, походи у кіно, ні на ті самі обійми й поцілунки, ні на зустрічі у веселих компаніях друзів. Але це тіль-

ки додавало нерозуміння ситуації. Іноді Оен уявляв, як дівчина від нього йде, кидає самого, і в його грудях щось дуже стискалося, аж до болю.

«Це просто дурна думка», — переконував себе, однак її наслідки цілком відчувалися в тілі, і його це по-своєму лякало.

Сьогоднішній день Оен спланував таким чином, щоб повністю провести його разом із Відою. Таких вихідних меншало з кожним місяцем стосунків — це також добряче бентежило, та він не розумів, як цьому дати раду.

Коли аромат кави заповнив кухню, а потім розлетівся квартирою, до нього майже одразу долучився запах омлету із залишками овочів, що не влізли в тарілку із салатом, а потім ще й свіжих грінок. Дівчина любила смажені на французький манір: скибочки білого хліба або кубики м'якушки на маслі. У цьому було щось ледь аристократичне, це додавало їй обожнюваного Оеном шарму.

Коли сніданок був готовий, Оен зайшов до спальні, миттю припав до ліжка й обережно провів рукою по світлому волоссю коханої.

— Любове моя, прокидайся, — тихо сказав він і погладив її вдруге. — Вже час уставати...

Віда наморщила чоло і вкрилася простирадлом по саму маківку.

— Вставай, Сонце, сьогодні чудовий день. Поснідай зі мною.

Оен обережно поцілував її крізь тканину, потім відтягнув її і знову поцілував дівчину у скроню.

— Ну... Не хочу, — промурмотіла вона і вже хотіла вкритися, але Оен не дозволив. Нато-

мість він так само обережно торкнувся вустами її обличчя, потім чола, заплющеного ока і зрештою поцілував у губи. Ніжно, як робив це зазвичай.

— Сам не спить і іншим не дає, — насупившись, пробурмотіла дівчина, але, звісно, жартома.

Він добре знав цей її тон. У ньому було щось непохитно дитяче, щось таке, за що її хотілося вкрити крилами й оберігати.

— А ти як думала, тільки тобі одній висипатися? — Оен примружився, наче кіт на сонці. — Ніт. До того ж я приготував нам сніданок і не хочу, щоб він охолов. — Він знову поцілував її у скроню. — Вставай зі мною снідати.

Віда виставила руки вперед і потягнулася скільки було сили. Оен ніби ненароком глянув на її оголені перса, але побачивши, що вона зауважила його погляд, трохи знітився й пішов поратися на кухні. Поки викладав приготоване на тарілки, дівчина прийшла до нього й відразу ж сіла за стіл. У руці звично тримала мобільний, тож сигнали ранкових повідомлень не змусили довго чекати.

— О, — шматочок помідора на виделці завис у повітрі, — мені треба буде заскочити на роботу.

— Сонце, — Оен уважно подивився їй в очі, — ми ж домовлялися провести цей день разом, і щоб нікого й нічого більше.

— Це ненадовго, — відповіла вона, не звертаючи уваги на його погляд, — десь пів години. Можеш навіть почекати мене в залі. — Вона на мить замислилася. — А краще давай зустрінемося в нашому парку. Прийдеш туди такий гарний, як оце зараз, і я вся буду твоя.

Дівчина нахилилася до нього й цьомкнула в губи. За такі миті він був ладен пробачити їй абсолютно все.

— Там щось серйозне? Вони справді не можуть обійтися без тебе?

— Та ні, мені просто треба дещо владнати.

— Так, просто владнати, і саме сьогодні...

Оен відчував, що запланований день на двох уже летить у три вирви. Скільки там назбиралося таких самих за останні кілька місяців їхніх стосунків, годі рахувати.

— Так, саме сьогодні. І саме зранку, — прохолодно відповіла Віда.

— То що там сталося?

— Не хочу зараз про це говорити, вибач.

Він не зрозумів такої відповіді, але зауважив напівофіційний тон дівчини. Це означало, що продовження розмови спровокує чималу сварку. Він уже й без того починав дратуватися, та все-таки вирішив, що зайві дрова до печі потенційного скандалу йому точно непотрібні, тим паче наразі. Тож зрештою вирішив промовчати.

На цьому тепле спілкування за столом закінчилося. Далі дівчина просто гортала стрічку інстаграму, ніби нічого не сталося, і періодично відповідала щось у месенджері, а Оен, аби бодай трохи втримати атмосферу, у якій прокинувся, питав у неї про щось геть незначуще. Прибравши після сніданку зі столу, дивився у вікно і слухав, як кохана приймає душ. Шум води його зазвичай заспокоював. Він іноді навмисне затримувався у ванній якомога довше, щоб привести думки до ладу.

— Я буду швидкою, мов лань, — прохолодно кинула вона йому, вдягнувшись у перше, на

що натрапила в шафі: вилинялі світлі джинси, сіра футболка з витертим від часу квітковим принтом і легенький бордовий піджак. Вологе волосся залишила розпущеним, а з полицки у коридорі дістала нові замшеві босоніжки. — Обіцяю.

— Я чекатиму, — наголосив він, — у парку біля статуї чоловіка з чупа-чупсом. Як і завжди.

Оен усміхнувся. Так вони називали пам'ятник Богданові Хмельницькому, і саме біля нього зустрілися вперше.

Віда вийшла з квартири, не обійнявши й не поцілувавши його на прощання. Оена це помітно зачепило, проте таким був її характер. Здебільшого він ніколи не знав, чого від неї чекати. З одного боку, це було круто і якоюсь мірою авантюрно, та з іншого, якщо вони вже почали мешкати під одним дахом, йому хотілося бути трохи впевненішим у ній, а точніше — в її ставленні до нього, бо життя у кратері вулкана все ж таки відчутно напружувало.

Залишок ранку Оен провів у душі, а потім також почав збиратися: темні слакси, легка біла сорочка з розстебнутими верхніми ґудзиками й «чоловічим декольте», мокасини на босу ногу. До зустрічі залишалося небагато — і він був майже на виході, коли месенджер зненацька просигналив повідомленнями. Оен глянув на екран, йому писала Віда:

«Я не прийду, вибач
І ще — я більше не хочу тебе бачити»

Збентежившись, Оен спершу сів за стіл, проте відразу ж схопився з місця й почав нарізати

кола по всій квартирі. Телефон дівчини не відповідав, онлайн її також уже не було. Не звертаючи на це уваги, він усе одно написав:

«Чому?
Що сталося?»

Запитання залишалися без відповіді...